

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.538 van 7 mei 1998
in de zaken A. 67.748/VII-13.716
73.718/VII-15.330.**

In zake : Philippe SONCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat T. DE WAELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

tussenkomen de partij :

de n.v. MORTI,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. FRANCIS,
kantoor houdende te LEUVEN,
Koning Leopold I-straat 18.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Philippe SONCK op 25 maart 1997 ingediend heeft om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 6 februari 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij een besluit van 21 november 1995 van dezelfde deputatie houdende verwerping van het beroep ingesteld tegen een besluit van 4 juli 1995 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Deinze houdende het verlenen van een milieuvergunning aan de n.v. MORTI voor het exploiteren van een metaalconstructiebedrijf te Deinze, Engelhoekstraat 1, en houdende bevestiging van dat collegebesluit, wordt ingetrokken en laatstvermeld besluit wordt gewijzigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE, die verschijnt voor verzoeker, van Bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaten E. FRANCIS en W. PISSENS die, loco Advocaat J. BOSSUYT verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. MORTI met een verzoekschrift van 21 april 1997 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. De feiten.

Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat :

1.1. De n.v. MORTI, tussenkomende partij, baat op bovenvermeld adres een aannemingsbedrijf van algemene bouwwerken uit, omvattende een werkplaats en een opslagplaats. Het bedrijf ligt ten dele in woongebied en ten dele in landschappelijk waardevol agrarisch gebied (gewestplan Oudenaarde).

Verzoeker is geboortig van het bedrijf.

1.2. Op 5 april 1995 dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Deinze een milieuvergunningaanvraag in, enerzijds voor het hernieuwen van de lopende vergunning, anderzijds voor het veranderen van de inrichting, met name een uitbreiding door "aanvulling met rubrieken van indelingslijst (VLAREM I) en toevoeging door een bureelgebouw, betonverharding voor stapeling bouwmate-riaal".

1.3. Op 4 juli 1995 verleent het college van burgemeester en schepenen van Deinze aan de tussenkomende partij een milieuvergunning "om een inrichting gelegen te Engelhoekstraat 1 te 9800 Deinze, kadastraal bekend DEINZE Afd. 11, sectie A, perceel(s). 240/b/2, 240/s, 240/w, 244/d/, met volgende rubrieken als voorwerp :

(...)

verder te exploiteren; zodat deze voortaan omvat : het hernieuwen van de vergunning voor het uitbaten van een werkplaats en opslagplaats van een aannemingsbedrijf van algemene bouwwerken, met onder meer opslag diesel (25.000 l); houtbewerking (173 kW); smederij (155 kW); mechanisch behandelen van metalen (120 kW); opslag bouwstofmaterialen (1,5 ha); parkeren 25 voertuigen; opslag gassen (1150 l. in flessen en 3000 l. in vaste tanks)".

De vergunning wordt verleend voor een termijn van twintig jaar.

1.4. Tegen dat besluit wordt beroep ingesteld bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, onder meer door verzoeker.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden onder meer de volgende adviezen uitgebracht :

1.5.1. Op 31 augustus 1995 brengt AROHM een advies uit waarin onder meer te lezen staat :

"(...)
Overwegende dat de inrichting gelegen is in een deel woongebied en deel landschappelijk waardevol agrarisch gebied;
(...)
Overwegende dat de uitbating gedeeltelijk in overeenstemming is met het desbetreffende gewestplan, deels gebeurt in bestaande vergunde bebouwing in toepassing van het decreet 24.6.84, en deels gebeurt in bebouwing waarvoor geen bouwvergunning is verleend maar waarvoor een meerwaardevordering is voorgesteld, waardoor de bebouwing wordt gedoogd; dat in toepassing van artikel 88 van de stedenbouwwet de aanvraag kan worden aanvaard; gelet op het naburige woongebied met verkavelingen;
BESLUIT : gunstig advies, mits alle mogelijke hinder voor het naburige woongebied tot een strikt minimum te herleiden".

1.5.2. Het bestuur milieuvergunningen stelt op 18 september 1995 voor het beroep gegrond te verklaren, de beslissing van het college van burgemeester en schepenen op te heffen en de gevraagde vergunning te weigeren. In dit advies staat onder meer te lezen :

"De inrichting zoals ze vandaag bestaat is op zich onverenigbaar met het woongebied in abstracto en met de omgeving in concreto.

Voor dergelijk bedrijf is op zijn minst een inplanting in een K.M.O.-zone vereist, waar dan ook nog met een bufferzone ten aanzien van woongebied zou dienen rekening gehouden te worden. Van dergelijke bufferzone is hier zelfs geen sprake.

De gebouwen of activiteiten grijpen plaats bijna tot tegen de grens van de aanpalende eigendommen.

Maar veel erger nog is, dat het bedrijf zijn expansie nog buiten het woongebied heeft doorgezet en daardoor zelfs een lelijke knauw heeft toegebracht in een stuk waardevol agrarisch gebied".

1.5.3. Op 24 oktober 1995 brengt de provinciale milieuvergunningscommissie eveneens een ongunstig advies uit. In het advies wordt onder meer gesteld :

"Na beraadslaging adviseert de Provinciale Milieuvergunningscommissie ongunstig (vernietiging van het besluit van het Schepencollege) gelet op het feit dat :

(...)

- het bedrijf ingevolge de uitbreidingen een industrieel karakter verkregen heeft, zodat de vraag rijst of de inrichting nog verenigbaar is met de omgeving".

1.6. Met een besluit van 21 december 1995 wordt het beroep verworpen en het beroepen collegebesluit bevestigd.

1.7. Met het arrest nr. 60.147, van 13 juni 1996 schorst de Raad van State, op vordering van huidige verzoeker, de tenuitvoerlegging van dit besluit.

1.8. Op 6 februari 1997 wordt het thans bestreden besluit genomen.

Artikel 1 ervan trekt het besluit van 21 november 1995 in.

Artikel 2 wijzigt het beroepen besluit van het college van burgemeester en schepenen van Deinze in die zin dat de aanvankelijk verleende vergunning voor de opslag van hout op de in landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelegen betonverharding wordt geweigerd.

Voor het overige blijft de vergunning verleend voor :

"2.4.a.1.(3)
 De opslag van max. 1 000 l. afvalolie in vaten.
 3.4.(3)
 Het lozen van NHA in de openbare riolering, max.
 0,125 m³/u en 3 m³/d.
 4.3.b.1.(3)
 Een inrichting voor het mechanisch, pneumatisch of
 elektrostatisch aanbrengen van bedekkingsmiddelen
 met een totale drijfkracht van 1 kW.
 15.1.1.(3)
 Een bergplaats voor max. 25 bedrijfsvoertuigen.
 15.2.(3)
 Een werkplaats voor het herstellen van motorvoer-
 tuigen met één smeerput.
 16.7.2.(3)
 De opslag van max. 1 150 l. lasgassen in ver-
 plaatsbare recipiënten.
 16.8.1.(3)
 De opslag in vaste reservoirs (2 x 1 500 l.) van
 samengeperste, vloeibaar gemaakte of in oplossing
 gehouden gassen.
 17.3.3.1.(2)
 De opslag van max. 2 300 l. in vaten en/of bussen.
 17.3.6.2.(2)
 De opslag van max 2 300 l. in vaten en/of bussen.
 17.3.8.(2)
 Twee verdeelpompen voor stookolie, resp. 0,2 kW en
 0,3 kW.
 19.3.2.(2)
 Een afdeling houtbewerking-schrijnwerkerij omvat-
 tende diverse houtbewerkingsmachines (173 kW).
 29.5.1.2.(2)
 Smederij met een totale drijfkracht van 155 kW.
 29.5.2.(2)
 Diverse metaalbewerkingsmachines, totaal 120 kW".

2. Ten gronde.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
 slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
 worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
 middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
 aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en
 dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden
 akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig
 nadeel kan berokkenen;

2.1. Ernstig middel.

2.1.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij haar eerste middel als volgt uiteenzet :

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 2 van de stedenbouwwet, uit de schending van het KB van 14 september 1977 houdende vaststelling van het gewestplan Gentse en Kanaalzone, uit de schending van de artikelen 5.1.0 en 15.4.6.1 van het KB van 28 december 1972, uit de schending van artikel 50, 3° van het Vlarem I-besluit, en uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing aan de N.V. MORTI de milieuvergunning verleent voor de uitoefening van hinderlijke activiteiten in een woongebied van het gewestplan.

Terwijl zowel de omvang van het bedrijf (cfr. bijvoorbeeld de luchtfoto in bijlage), de hinderlijke aard der activiteiten (metaalbewerking, schrijnwerkerij, bouwbedrijf, zwaar verkeer) als het aantal tewerkgestelde personen (ruim 100 ingeschreven werknemers) er duidelijk op wijzen dat er geen sprake meer kan zijn van een kleine of middelgrote onderneming die nog zou kunnen passen in een woonzone.

En terwijl in casu het homogeen residentieel karakter van het bewuste woongebied niet voor discussie vatbaar is, gezien de N.V. MORTI als enig bedrijf is ingeplant temidden de verkavelingen, hetgeen overigens ook door de Bestendige Deputatie beaamd wordt (zie midden pagina 5 van het besluit).

En terwijl het onderzoek naar de verenigbaarheid van bedrijfsactiviteiten met de bestemming als woongebied dient te geschieden aan de hand van een concrete evaluatie van de aanwezigheid van andere dan de residentiële functie in het gebied, wat de Bestendige Deputatie in het bestreden besluit volledig nalaat te doen.

En terwijl, wanneer de Raad van State vaststelt dat geen feitelijke elementen voorhanden zijn die zouden wijzen op de aanwezigheid van andere functies in hetzelfde woongebied, moet besloten worden tot onverenigbaarheid van de activiteiten met de reglementair bepaalde bestemming (zie in deze zin bv. R.v.St. ANCKAERT en MEYFROODT, nr. 58.935, 28 maart 1996, i.v.m. een textielbedrijf, en R.v.St. VAN DOREN en WOLTER-HOFMANS, nr. 65.064, 10 maart 1997, i.v.m. een dancing).

En terwijl enerzijds verzoeker in diens bezwaar en diens beroep, en anderzijds meerdere besturen zoals de stedelijke milieudienst, het Bestuur Milieuvergunningen en de Provinciale Milieuvergunningscommissie, duidelijk hadden gewezen op de onverenigbaarheid van

de inrichting en van de aanvraag met de bestemming als woongebied zoals vastgelegd in het gewestplan.

En terwijl de Provinciale Milieuvergunningscommissie duidelijk spreekt over een inrichting met een 'industrieel karakter', die strijdig is met de bestemming als woongebied.

En terwijl de stelling die in het bestreden besluit wordt ingenomen, dat verzoeker enkel hinder zou kunnen ondervinden van activiteiten op de betonverharding, manifest onjuist is, en bovendien niet dienstig is als motivering wat betreft de verenigbaarheid met de bestemming als woongebied.

En terwijl de zinsnede dat artikel 88 van de stedenbouwwet als grondslag zou kunnen dienen voor de milieuvergunning, 'gezien het naburige woongebied met verkavelingen', nergens verduidelijkt wordt, en bovendien onbegrijpelijk en onjuist is, gezien het bedrijf niet 'naburig' is aan een woongebied, doch er integendeel middenin ligt";

2.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota op antwoordt :

"1) In haar eerste middel voert verzoekster de schending van stedenbouwkundige bepalingen en de motiveringsplicht aan.

Volgens verzoekster kan het niet dat de NV MORTI haar hinderlijke activiteiten uitoefent in een woongebied, daar het hier om een industrieel bedrijf zou gaan. Ook stelt verzoekster dat de Bestendige Deputatie niet motiveert waarom art. 88 van de stedenbouwwet (nu art. 43) kan toegepast worden.

Verzoekster baseert zich op de omvang van het bedrijf, de aard van de hinderlijke activiteiten en het aantal tewerkgestelde personen om de inrichting als een industrieel bedrijf te beschouwen.

Hierbij dient evenwel gesteld dat deze een vertekend beeld geven van de werkelijkheid.

Ten eerste v.w.b. de omvang van het bedrijf.

Bij het meten van de omvang van het bedrijf dient een groot deel niet meer meegerekend te worden, aangezien in de beslissing van 06-02-1997 de activiteiten die uitgeoefend werden op de betonverharding, gelegen in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet meer werden vergund.

De luchtfoto's kunnen dan ook een verkeerde indruk wekken.

Bovendien werd door de exploitant de afdeling betonverwerking overgebracht naar het industrieterrein in Baarle-Drongen en werden een aantal maatregelen genomen om de hinder voor de buurt te beperken :

zo werd de afdeling houtbewerking voorzien van een geluidsarm stofafzuigingssysteem en werd een 2,50 m hoog groenscherm opgetrokken rondom de perceelsgrenzen. Ook werden in het besluit van de Bestendige Deputatie strikte voorwaarden opgelegd om de hinder voor de buurt te beperken. Men kan zich dan ook vragen stellen over 'de hinderlijke aard' van deze activiteiten.

Tot slot dient opgemerkt dat er geen $\pm$ 100 werknemers te werk gesteld worden in de inrichting aan de Engelhoekstraat.

Het totaal aantal werknemers (117) is verspreid over de verschillende vestigingen van het bedrijf.

Het gaat bijgevolg niet op om aan de hand van deze argumenten te stellen dat het bedrijf haar ambachtelijk karakter zou zijn ontgroeid.

In haar besluit van 06-02-1997 geeft de Bestendige Deputatie duidelijk aan dat de activiteiten van het bedrijf verenigbaar zijn met de bestemming van het woongebied maar niet met de bestemming van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, maar dat in dit laatste geval art. 88 (nu art. 43) van de stedenbouwwet zou kunnen toegepast worden aangezien dit gebied grenst aan een woongebied met verkavelingen.

De Bestendige Deputatie heeft echter geen toepassing gemaakt van dit artikel, aangezien zij de activiteiten die uitgeoefend werden op het deel van de betonverharding dat gelegen is in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet meer heeft vergund.

Het eerste middel is niet ernstig";

2.1.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij aanvoert :

"Aangezien de Heer SONCK een eerste middel afleidt uit de beweerde schending van artikel 2 van de Stedebouwwet, van het K.B. van 14.09.1977 houdende vaststelling van het Gewestplan Gentse en Kanaalzone, van de artikelen 5.1.0 en 15.4.6.1 van het K.B. van 28.12.1972, van artikel 50, 3° van het Vlarem I-besluit en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Aangezien evenwel de N.V. MORTI in de eerste plaats, middels de bijgebrachte bouwvergunningen en plannen, heeft aangetoond dat in de loop van 1977 haar bedrijf qua volume reeds bestond in een toestand

dewelke weliswaar beperkter was dan de huidige, doch er niettemin vergelijkbaar mee is;

Dat aldus in 1977, naast het woonhuis met annexe burelen, reeds ter plaatse aanwezig waren :

- een werkplaats, groot 16 meter op 11 meter voor het vervaardigen van houten spanten en elementen voor serres, op perceel nr. 240/B,
- een exploitatievergunning voor een houtbewerkings-bedrijf,
- twee bergplaatsen op de percelen nrs. 240/B en deel van 241/A, een eerste bergplaats voor grondstoffen ter grootte van 16 meter op 8 meter en tweede bergplaats voor afgewerkte wanden ter grootte van 24 meter op 12 meter,
- een bergplaats in driehoeksvorm, groot 17 meter x 1,50 meter / 6,20 meter, en een tweede bergplaats, groot 20 meter x 7 meter,
- een stapelplaats voor afgewerkte producten op perceel nr. 241/A, groot 21 meter x 19 meter,
- een magazijn dienend als stapelplaats voor grondstoffen en half afgewerkte producten op het perceel nr. 241/A, groot 40 meter x 29 meter.

Dat dienvolgens de overheid, ter gelegenheid van de creatie van het Gewestplan Gentse en Kanaalzone bij K.B. dd. 14.09.1977, perfect op de hoogte was van de aanwezigheid en de grootte van het bedrijf van de N.V. MORTI, en desondanks heeft geoordeeld dat dit bedrijf paste in de woonzone, c.q. landschappelijk waardevol agrarisch gebied die ter plaatse werden gecreëerd;

Dat men bovendien de uitbreiding van betonverharding in landschappelijk waardevol agrarisch gebied - zeker gelet op de bestemmingsongevoeligheid van een betonverharding (cfr. motivering gemachtigde ambtenaar bij de bouwvergunning van 17.08.1993) - bezwaarlijk kan beschouwen als een aantasting van het landschap, derwijze op zich deze betonverharding irrelevant is ter bepaling van de grootte van het bedrijf;

Dat verder de N.V. MORTI er reeds op heeft gewezen dat in de vestiging ter plaatse geen 117, doch wel maximaal 15 werknemers zijn tewerkgesteld (de activiteiten betreffen slechts het zagen en behandelen van hout en metaal);

Dat ter beoordeling van de omvang van een inrichting uiteraard dient rekening gehouden te worden, niet met het gecumuleerde personeelsbestand van de ganse onderneming m.i.v. de werknemers die ook elders zijn tewerkgesteld, doch wél met het aantal werknemers dat is tewerkgesteld in de inrichting waarop de gevraagde milieuvergunning betrekking heeft;

Dat bovendien laatstvermelde activiteiten, ook al hebben zij een duidelijk ambachtelijk karakter, de aanwezigheid vereisen van omvangrijke terreinen voor de plaatsing van grondstoffen en afgewerkte producten, en van gebouwen ter stalling van de machines;

Dat m.a.w. uit de loutere omvang van de terreinen en de gebouwen van het bedrijf, geenszins kan afgeleid worden dat activiteiten van de N.V. MORTI van industriële i.p.v. ambachtelijke aard zou zijn;

Aangezien verder de buurt bezwaarlijk last kan hebben van zwaar verkeer, nu alle verkeer komt vanuit de richting E40 en recht de Engelhoekstraat inrijdt waar het bedrijf van de N.V. MORTI als eerste gebouwencomplex is gevestigd (de overige omwonenden ter plaatse bevinden zich verderop in de Engelhoekstraat);

Dat, wat de zgn. overlast voor de buurt betreft, het past te verwijzen naar de inhoud van het advies van het bestuur milieuvergunningen dd. 18 september 1995, waarin o.m. gesteld wordt : 'er kan zeker niet vastgesteld worden dat het bedrijf een constant storende geluidsindruk veroorzaakt, zeer waarschijnlijk zijn er echter de dag door allerlei geruchten door de onvermijdelijke activiteiten, zowel binnen de gebouwen als buiten op de parking en de stapelplaatsen van materialen, door laden en lossen, vervoeren van binnen naar buiten en vice versa enz.';

Dat, met andere woorden, nooit enige reële geluidsoverlast is vastgesteld geworden, en de vertegenwoordigers van het bestuur Milieuvergunningen blijken uit te gaan van veronderstellingen nopens feiten die zij nooit geconstateerd hebben;

Dat, wat de zgn. 'talrijke processen-verbaal' betreft die lastens de N.V. MORTI zouden zijn opgesteld wegens overtreding van de exploitatievoorwaarden (cfr. memorie van wederantwoord, pag. 4), de eisende partij wordt uitgenodigd deze 'talrijke processen-verbaal' dan wel bij te brengen;

Dat, wat de zgn. hinder betreft die de verzoekende partij zo plastisch beschrijft in o.m. pag. 3 en 4 van haar memorie, deze zgn. hinder onverenigbaar en tegenstrijdig is met het feit dat voorheen nooit een omwonende, en thans slechts 3 omwonenden (waarvan uiteindelijk één voor de Raad van State) een beroep hebben ingesteld tegen een aan de N.V. MORTI afgeleverde milieuvergunning (idem voor wat betreft de bouwvergunningen tot 5 mei 1992);

Dat hierbij nog dient rekening gehouden te worden dat de uitbreiding van de drijfkracht, zoals gevraagd bij huidige milieuvergunningsaanvraag, een regularisatie is van sedert 1982 geleidelijk en volgens concrete noodwendigheden gedane aanpassingen waaromtrent voorafgaand aan huidige aanvraag nooit een concreet probleem is gesteld;

Dat er bovendien m.b.t. regelmatig, vergunde gebouwen, ook zo de gevraagde milieuvergunning zou geweigerd worden, geenszins enige grondslag bestaat om de N.V. MORTI te verplichten deze te verwijderen, en de buurt evenmin gediend is met de aanwezigheid van een desolaat gebouwencomplex (cfr. supra);

Dat een verplaatsing naar de bestaande betonafdeling te Baarle-Drongen onmogelijk is, gelet op de noodwendigheden aldaar van de bestaande betoncentrale (nood tot voldoende uitgebreide productie-eenheid, nood tot stapeling van producten, ...);

Aangezien verder het feit dat de Bestendige Deputatie in haar beslissing is afgeweken van een aantal adviezen dewelke haar voorafgaandelijk werden verstrekt, hoegenaamd geen grond tot nietigverklaring van het bestreden besluit inhoudt, nu inderdaad betrokken adviezen geenszins bindend zijn, en de Bestendige Deputatie uit de haar voorgelegde gegevens haar eigen besluit te nemen had;

Dat zo o.m. de vraag of de activiteit van de N.V. MORTI een ambachtelijke dan wel een industriële activiteit is, een appreciatiekwestie is dewelke door de Bestendige Deputatie anders mocht ingevuld worden dan hetgeen werd gesteld in bepaalde voorafgaande adviezen;

Dat in elk geval nergens uit blijkt dat de Bestendige Deputatie op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat de activiteit van de N.V. MORTI van ambachtelijke aard is, terwijl de Bestendige Deputatie er daarenboven op gewezen heeft dat in bepaalde gevallen zone-vreemde bedrijven kunnen worden toegelaten, terwijl zij nadien verwees naar de verenigbaarheid van de activiteit van de N.V. MORTI met de omgeving (cfr. de referentie aan de verplaatsing van de betonverwerking, de vaststelling dat middels het respecteren van de opgelegde voorwaarden de hinder voor de omgeving tot een aanvaardbaar niveau kan teruggebracht worden, de vaststelling dat de milieuvergunningsaanvraag werd getoetst aan de vigerende technische, milieuhygiënische en ecologische criteria binnen het Vlaamse Gewest, de vaststelling dat de gevraagde exploitatie milieuhygiënisch verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving, en het opleggen van bijzondere milieuvoorwaarden zoals gebeurd in het besluit van de stad Deinze dd. 04.07.1995)";

2.1.2. Overwegende dat het middel ernstig is om volgende redenen en in de aangegeven mate :

2.1.2.1. De gewestplannen hebben luidens artikel 2, § 1, van de ten tijde van het nemen van het bestreden besluit geldende stedenbouwwet van 29 maart 1962, bindende en verordenende kracht.

Dit heeft tot gevolg dat beslissingen betreffende milieuvergunningsaanvragen niet mogen afwijken van de bepalingen van deze plannen, behoudens

in de gevallen en in de vormen bij wet of decreet bepaald.

2.1.2.2. Het bestreden besluit bevat volgende stedenbouwkundige motivering :

"Overwegende dat in het besluit van 21-11-1995 de volledige inrichting werd vergund; dat uit het schorsingsarrest van 13-06-1996 van de Raad van State blijkt dat dit niet mogelijk was daar de betonverharding in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied ligt en deze derhalve onverenigbaar is met de bestemming van het gebied; dat de Bestendige Deputatie deze vergissing wenst recht te zetten door een nieuw besluit te nemen waarin de vergunning voor de activiteiten die uitgeoefend worden op deze betonverharding wordt geweigerd;

Overwegende dat de aanvraag een bestaand bedrijf betreft, dat sedert zijn oprichting in 1965 geleidelijk aan gegroeid is;

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan 'Oudenaarde' gelegen is deels in een woongebied, deels in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat de exploitatie deels gebeurt in bestaande vergunde gebouwen in toepassing van het decreet van 24-06-1984 en deels in gebouwen waarvoor geen bouwvergunning is verleend, maar waarvoor een meerwaardevordering is vooropgesteld; dat de bebouwing derhalve wordt gedoogd;

Overwegende dat in toepassing van art. 88 van de Stedebouwwet de aanvraag deels kan worden aanvaard, gezien het naburige woongebied met verkavelingen;

Overwegende dat uit het verzoekschrift van de heer SONCK en uit het schorsingsarrest blijkt dat voornamelijk de betonverharding en de daarmee verbonden activiteiten hinder veroorzaken voor de heer SONCK; dat, aangezien deze betonverharding grenst aan diens tuin, de Bestendige Deputatie deze stelling kan bijtreden;

Overwegende dat de betonverharding volgens het gewestplan 'Oudenaarde' deels gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en deels in een woongebied; dat deze betonverharding en de activiteiten die ermee verbonden zijn verenigbaar zijn met de bestemming van het woongebied maar onverenigbaar met de bestemming van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

Overwegende dat als activiteiten op de betonverharding de opslag van hout (rubriek 19.6.(2)) en bouwmaterialen (rubriek 30.10.1.(2)) werden aangevraagd; dat de opslag van bouwmaterialen evenwel niet is ingedeeld, zodat de rubriek 30.10.1.(2) vervalft".

Uit deze motivering lijkt te moeten worden afgeleid dat de wel vergunde activiteiten zich situeren in het woongebied.

2.1.2.3. Luidens artikel 5, 1.0, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 gelden voor woongebieden volgende bestemmingsvoorschriften :

"Art. 5. 1. De woongebieden :

1.0. De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven;

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving".

2.1.2.4. In de veronderstelling dat het betrokken bedrijf nog kan beschouwd worden als ambachtelijk of als een "kleinbedrijf", kan het in twee gevallen niet toegestaan worden, nl., ten eerste, wanneer het bedrijf door de «taken» die het uitvoert, terwille van de goede ruimtelijke ordening, in een daartoe aangewezen gebied afgezonderd dient te worden en dus onbestaanbaar is met de bestemming woongebied of, ten tweede, wanneer het bedrijf onverenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

Bij de beoordeling van de onbestaanbaarheid met de bestemming "woongebied" dient rekening gehouden te worden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dit, inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening, niet in het betrokken woongebied kan ingeplant worden ofwel wegens het intrinsiek storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied (b.v. louter residentiële villawijk of woonpark).

Bij de beoordeling van de reden van onverenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving dient uitgegaan te worden van de specifieke kenmerken van die omgeving die voornamelijk bepaald worden door de aard en het gebruik of de bestemming van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten, of door de bijzondere bestemming die een bijzonder plan van aanleg of een verkavelingsvergunning eraan geeft.

2.1.2.5. De enige overweging uit de hierboven weergegeven motivering die de vergunde activiteiten aan de bestemming "woongebied" toetst lijkt deze te zijn "dat in toepassing van artikel 88 van de stedenbouwwet de aanvraag deels kan worden aanvaard, gezien het naburige woongebied met verkavelingen".

Met de verzoekende partij dient vastgesteld te worden dat deze motivering er lijkt van uit te gaan dat de betrokken inrichting strijdig is met het geldende gewestplan. Artikel 88 van de stedenbouwwet is immers een bepaling die regelt in welke gevallen en onder welke voorwaarden een milieuvergunning in strijd met de principiële gewestplanbestemming kan worden verleend.

Het blijkt echter niet, en zeker niet uit bovenvermelde motivering, dat de aanvraag werd onderzocht in het licht van bedoeld artikel 88 van de stedenbouwwet.

Met verzoeker komt het de Raad van State onbegrijpelijk voor hoe de verwerende partij de aanvraag "aanvaardt", "gezien het naburige woongebied met verkavelingen";

2.2. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2.1.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, dat de verzoekende partij aanvoert :

"De N.V. MORTI heeft de voorgaande jaren zijn bedrijfsactiviteiten steeds verder uitgebreid, zowel in de woonzone als in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit met een voortdurende toename van de hinder voor de buurt en voor verzoeker tot gevolg.

Het voortdurend laden en lossen van vrachtwagens met vorkheftrucks, het heen en weer rijden met materialen, het zagen en verfspuiten in open lucht, het functioneren van de schrijnwerkerij met open poorten, de verlichting van het bedrijfsterrein door middel van felle spots tot zeer laat 's avonds en vanaf de vroege uurtjes 's morgens, vormen evenvele bronnen van voortdurende hinder voor verzoeker.

Aan de hand van een luchtfoto is duidelijk de verpletterende impact van het bedrijf van de N.V. MORTI op de buurt en de landelijke omgeving aan te tonen (zie bijlage).

Ook het advies dat het Bestuur Milieuvergunningen over de aanvraag heeft uitgebracht, na een plaatsbezoek, spreekt in dit verband boekdelen :

'Wanneer men van de vrij drukke Leernsesteenweg de Engelhoekstraat indraait, valt onmiddellijk het rustige leefklimaat van de buurt op.

De Engelhoekstraat ontvangt overwegend buurtverkeer, het is trouwens een vrij smalle straat die ter hoogte van de Leernsesteenweg zelfs het kruisen van voertuigen niet toelaat.

Er is open bebouwing, verder in de Engelhoekstraat komt men volop in het agrarisch gebied.

(.....)

De firma MORTI mag zonder twijfel een uit de kleren gegroeid ambachtelijk bedrijf genoemd worden, zodanig dat het op vandaag is uitgegroeid tot een volwaardige K.M.O.

Alleen al het gegeven, dat er 117 werknemers zijn tewerkgesteld, spreekt voor zich.

De Raad van State stelde vroeger al, dat een bedrijf met 49 arbeiders en 4 bedienden niet meer als een ambachtelijk bedrijf kan beschouwd worden en dat het zeker niet thuishoort in een woonzone.

Historisch kan de vestiging van het bedrijf op de huidige locatie, zelfs in een woongebied, verklaard worden.

Het volstaat het bij aanvang uiterst beperkte machinepark te beschouwen.

Geleidelijk aan zijn echter uitbreidingen gerealiseerd welke in 1982 nog voor regularisatie in aanmerking kwamen.

Het is inderdaad juist dat de Bestendige Deputatie in haar besluit van 12.02.1982 geen principiële bezwaren maakte, in de advisering zijn echter reeds kritische geluiden te horen welke vooral in het licht stellen dat de exploitatie

zoveel mogelijk met gesloten deuren dient te gebeuren.

Nadien werd de expansie verder gezet en het is pas in 1993 dat men een regularisatie van de niet geringe uitbreidingen heeft willen doorvoeren.

Hiervan moet gezegd dat de buurt in dit stadium geen ernstige kans werd gegund door alles bij wege van aktename door het CBS te vergunnen.

Hoger werd trouwens reeds gesteld dat een vergunningsprocedure vrijwel zeker vereist was geweest.

Bovendien kan niet ernstig voorgehouden worden dat deze uitbreidingen geen bijkomende hinder voor de buurt of voor het leefmilieu teweegbrachten.

De inrichting zoals ze vandaag bestaat is op zich onverenigbaar met het woongebied in abstracto en met de omgeving in concreto.

Voor dergelijk bedrijf is op zijn minst een inplanting in een KMO-zone vereist, waar dan ook nog met een bufferzone ten aanzien van woongebied zou dienen rekening gehouden te worden.

Van dergelijke bufferzone is hier zelfs geen sprake.

De gebouwen of activiteiten grijpen plaats bijna tot tegen de grens van de aanpalende eigendommen.

Maar veel erger nog is, dat het bedrijf zijn expansie nog buiten het woongebied heeft doorgezet en daardoor zelfs een lelijke knauw heeft toegebracht in een stuk waardevol agrarisch gebied.

Waar men in het bestreden besluit meent de hinder te kunnen beperken door bepaalde maatregelen op te leggen, zoals het sluiten van de poorten, blijkt dat dit in de praktijk als onmogelijk of totaal onvoldoende overkomt.

Er zijn altijd bepaalde handelingen welke het noodzakelijk maken de poorten te openen terwijl binnen geluidsveroorzakende activiteiten bezig zijn, anderzijds zijn er tal van activiteiten welke onvermijdelijk buiten plaats grijpen, zoals laden, lossen, starten van vrachtwagens, activiteiten met de clark zoals vervoeren van grondstoffen en materialen, aankomen en vertrekken van personeel enz., welke onmogelijk op een adequate manier kunnen gereglementeerd worden.

Het is m.a.w. de gehele activiteit van de milieutechnische eenheid welke onverenigbaar is met het woonklimaat en voortdurend tot moeilijkheden zal aanleiding geven.

In die zin kan aangesloten worden bij het advies dat in eerste aanleg door de Dienst Leefmilieu van de stad Deinze werd uitgebracht : het bedrijf hoort niet meer thuis in een woonzone, daar het een ontoelaatbare hinder veroorzaakt voor de buurt'.

De milieudienst van de stad Deinze concludeerde, na tot een plaatsbezoek te zijn overgegaan :

'Als conclusie zou ik willen stellen dat bedrijven van dergelijke omvang niet meer thuishoren

in een woonzone, niet zozeer door de activiteit die in de schrijnwerkerij plaatsvindt, maar vooral door de lawaaihinder die er ontstaat bij het laden en lossen van stalen balken, hout, het vertrekken van de werfploegen reeds vóór 7 u, waarbij ook activiteiten op het terrein plaatsvinden.

Om dergelijke activiteiten zonder hinder voor omwonenden uit te oefenen zou een minimum afstand van 200 meter tot de woonzone vereist zijn'.

Inderdaad voert de N.V. MORTI werken uit tot over de landsgrenzen (bv. tot in Luxemburg), hetgeen natuurlijk tot gevolg heeft dat de ploegen reeds zeer vroeg op het terrein materialen en machines verzamelen om tijdig te kunnen vertrekken.

Uit het ongunstig advies dat de 'deskundige' van de Provinciale Milieuvergunningscommissie uitbracht, is bijkomend te onthouden dat deze vaststelt dat er een ernstige risico bestaat voor brand, gezien bijvoorbeeld de verven en solventen opgeslagen worden in de spuitplaats.

Er moet in dit kader tevens rekening gehouden worden met het feit dat, ten opzichte van de vergunning verleend in 1982, de drijfkracht van de aangewende machines op spectaculaire wijze wordt opgevoerd, bijvoorbeeld wat de metaalbewerking betreft van 21 kW tot 275 kW, en wat de schrijnwerkerij betreft van 42 kW tot 173 kW.

Zeker de metaalactiviteiten (voornamelijk het fabriceren van gebinten voor industriële e.a. gebouwen) veroorzaken een dusdanige geluidsoverlast (snijden en verslepen van metaal) dat deze onmogelijk binnen voor een woonbuurt aanvaardbare normen kunnen gehouden worden via het opleggen van zekere voorwaarden.

De explosieve groei van het bedrijf wordt door het bestreden besluit zonder veel omhaal vergund, ondanks de veelvuldige klachten van de buurt en verzoeker, en ondanks de pertinente en duidelijke vaststellingen van alle deskundige ambtenaren.

Verzoeker vraagt de schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden milieuvergunning, omdat de N.V. MORTI anders een onvervalste vrijbrief krijgt om de komende jaren op dezelfde plaats en op dezelfde manier te blijven exploiteren met volkomen minachting voor de belangen van de buurtbewoners en van het leefmilieu.

Hiervan getuigen de talloze processen-verbaal die reeds lastens de N.V. MORTI werden opgesteld wegens overtreding van de exploitatievoorwaarden.

Tevens zij gewezen op de brief die de N.V. MORTI op 28 november 1995 richtte aan de Bestendige Deputatie, waarin het bedrijf laat uitschijnen dat de vrije gronden op het industrieterrein te Baarle-Drongen bestemd zijn voor een verdere uitbreiding van de betonafdeling.

De diverse onafhankelijke administraties, deskundigen en gerechtelijke instanties hebben allen vastgesteld dat de exploitatie van de N.V. MORTI vloekt met de karakteristieken van de woonzone.

Enkel op politiek vlak bekomt de N.V. MORTI telkens alles wat gevraagd wordt, en worden tegen alle logica in onwettige vergunningen bekomen.

In dit kader dient er ook op gewezen te worden dat de Raad van State zich in het arrest nr. 60.147 van 13 juni 1996, waarin de schorsing werd bevolen van de eerste milieuvergunning verleend door het provinciebestuur, omtrent het aspect van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zelf heeft gesteund op de bevindingen van het Bestuur Milieuvergunningen.

Tenslotte is ook de omstandigheid dat de Bestendige Deputatie in het bestreden besluit andermaal in gebreke blijft enige verduidelijking te verschaffen omtrent de compatibiliteit van de vergunde activiteiten met de bestemming van de gronden als woongebied, een duidelijke vingerwijzing dat zich terzake inderdaad zeer ernstige problemen stellen.

Het nadeel is voor verzoeker dan ook ernstig en moeilijk te herstellen, en kan enkel mits een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit goedge maakt worden";

2.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota op antwoordt :

"De verzoeker stelt dat door het verlenen van de bestreden milieuvergunning de NV MORTI een vrijbrief zou krijgen om de komende jaren op dezelfde plaats nog verder uit te breiden en dat door deze en volgende uitbreidingen een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel hem zou treffen. Het staat echter niet vast dat er verdere uitbreidingen zullen gebeuren. Het eventuele nadeel dat hierbij zou kunnen ontstaan is dan ook louter hypothetisch en kan bezwaarlijk als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschouwd worden.

Men kan ook moeilijk stellen dat de Bestendige Deputatie geen oog zou hebben voor de hinder die het bedrijf zou kunnen veroorzaken.

In haar beslissing heeft zij wel degelijk rekening gehouden met het schorsingsarrest van de Raad van State van 13 juni 1996.

Uit dit arrest bleek dat het voornamelijk de betonverharding en de daarmee verbonden activiteiten zijn die voor verzoeker hinder kunnen teweegbrengen, aangezien deze betonverharding grenst aan diens tuin.

De Bestendige Deputatie heeft geoordeeld dat dit inderdaad voor hinder zou kunnen zorgen en heeft daarom de vergunning voor deze activiteiten geweigerd.

M.b.t. de andere activiteiten van het bedrijf werden strikte voorwaarden opgelegd die de hinder aan banden moeten leggen.

Tenslotte werden door de exploitant zelf een aantal maatregelen genomen om de hinder voor de buurt te beperken (zoals het verplaatsen van de afdeling betonverwerking naar het industrieterrein in Baarle-Drongen, het aanbrengen van een betonverharding op de volledige buitenplaatsen en van een geluidsarm stofafzuigingssysteem in de afdeling houtbewerking en het optrekken van een 2,50 m hoog groenscherm rondom de terreinen).

Bij dit alles kan men moeilijk staande houden dat de exploitant een vrijbrief zou krijgen om met zijn bedrijf te doen wat hij wil.

Beweren dat de exploitant in de komende jaren nog verder zal uitbreiden en daardoor meer hinder zal veroorzaken, is dan ook louter hypothetisch.

Er is bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel";

2.2.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij samengevat het volgende aanvoert :

Verzoeker kocht zijn woning toen het bedrijf ter plekke reeds twaalf jaar aanwezig was. De eerste vijftien jaar maakte verzoeker nooit opmerkingen. Er werden maatregelen genomen die werden opgelegd om de hinder te beperken. Zagen en verfspuiten gebeurt niet in open lucht, en er is geen hinder van de verlichting. Het advies van het bestuur milieuvergunningen moet sceptisch bekeken worden. Uit acht onaangekondigde politiebezoeken blijkt dat er geen overschrijding was van de geluidsnormen. Er is geen bewijs voor een ernstig risico voor brand. Verzoeker brengt geen bewijzen bij van overdreven hinder. Verzoeker brengt geen bewijs van de opgestelde processen-verbaal.

2.2.2. Overwegende dat de argumentatie van de verzoekende partij overtuigt en niet wordt weerlegd door de verwerende en de tussenkomende partijen;

2.3. Overwegende dat bijgevolg voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek van de n.v. MORTI om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 6 februari 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij een besluit van 21 november 1995 van dezelfde deputatie houdende verwerping van het beroep ingesteld tegen een besluit van 4 juli 1995 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Deinze houdende het verlenen van een milieuvergunning aan de n.v. MORTI voor het exploiteren van een metaalconstructiebedrijf te Deinze, Engelhoekstraat 1, en houdende bevestiging van dat collegebesluit, wordt ingetrokken en laatstvermeld besluit wordt gewijzigd.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zeven mei 1900 achtennegentig, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

R. STEVENS.